

πάχτρα πνίγει τὸ παιδί Ἀθῆν. Ἐκαμε μὲ ἀρπάχτρα (ἔκαμε = ἐγέννησε) Ἀθῆν. Σὺρ. Συνών. αἰμορροῦσα. 5) Θηλ., ἐν τῇ ὑφαντικῇ θηλειᾷ ἀπὸ κλωστήν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτῶνται τὰ μιτάρια Πελοπν. (Μεσσ.)

Β) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ βιαίως ἀφαιρῶν τὰ ξένα, ἄρπαξ, κλέπτῃς Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Δάστ.) Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Μὰ σοῦ εἶναι μὲ ἀρπάχτρα ποῦ δὲν ἀφίνει τίποτις! Κέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1. 2) Ὁ ἔχων τὴν ἐξίν τοῦ ἐφορμᾶν καὶ δάκνειν, ἀρπαχτικός, μόνον τὸ οὐδ. ἐπὶ κυνὸς Πόντ. (Κερασ.): Ἀιὸς ὁ σκύλλον ἀρπάχτικον ἐν (αὐτὸς ὁ σκύλλος ἀρπαχτικός εἶναι. Ἡ σύνταξις μετὰ οὐς. ἄρσεν. κατὰ τὸ σκύλλιν ἀρπάχτικον).

ἀρπαχτικά ἐπίθ. Βιθυν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Νίσυρ. κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 208 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀρπαχτ'κὰ Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαχτικός.

Μετὰ σπουδῆς καὶ ταχύτητος, βιαστικά ἐνθ' ἄν.: Ἐφραγμὶ ἀρπαχτικά καὶ δὲ χόρτια Βιθυν. Πάαινι καὶ κάμε τῇ δουλειᾷ ἀρπαχτικά Νίσυρ. Τρώγον ἀρπαχτ'κὰ Ἀδριανούπ. Αἰν. Ἀρπαχτ'κὰ μάσονζα λάχανα Ἦπ. || Φρ. Ἀρπαχτ'κὰ τὰ μαθι τὰ γράμματα (δηλ. χωρὶς νὰ φοιτήσῃ εἰς σχολεῖον, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἑνα καὶ τὸν ἄλλον) Αἰτωλ. || Ποίημ.

Πεξεύω, 'ς τὰ πλατάνια δένω τ' ἄλλογο

κι ἀρπαχτικά τὴν πᾶνω καὶ τὴν φῖλησα

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαχτὰ 1.

ἀρπαχτικός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀρπαχτ'κὸς βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀρπαχτικός.

1) Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀρπάξῃ σύνθηθ.: Ἀρπαχτικό θηρίο. || Φρ. Ἀρπαχτικό μάτι (τὸ βλέπον μετὰ βουλιμίας).

2) Ὁ δι' ἀρπαγῆς καὶ ἐν σπουδῇ λαμβανόμενος, ὁ ταχέως ὑφαρπαζόμενος Θράκ. (Αἰν. Μέτρ. Ξάστρ. Σάκκ. Σηλυβρ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά.: Φιλεῖ ἀρπαχτ'κὸ Αἰν. Νερὸ ἀρπαχτικό (τὸ ἐν σπουδῇ πρὸς ἀποφυγὴν συναντήσεως ἄλλου προσώπου ἐκ τριῶν κρηνῶν ἐλαμβανόμενον, τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις τὴν ἐσπέραν τῆς 24 Ἰουνίου εἰς τὴν μαντικὴν τελετὴν τοῦ κλήδονα) Μέτρ. Ξάστρ. Σάκκ. Σηλυβρ. Ἐπαρε ἀπὸ τρία πηγὰδια νερὸν ἀρπαχτικὸν Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἐνα φιλεῖν ἀρπαχτικὸν ἄρπαξε, κόρη, ὥσ' μου

τὸ ἐγὼ ἂν μοιολήσω το, νὰ μὲν χαρῶ τὸ φῶς μου

(ὥσ' = δῶσε) Κύπρ. Συνών. ἀρπαξιμαίος. 3) Ὁ ταχέως ἐκτελούμενος Ἦπ.: Ἀρπαχτ'κὲς δ'λεῖες κάν'τι (κάνετε δουλειὰς ἀρπαχτικὰς αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο εἶναι ἀτελεῖς, ἐπιπόλαιαι). Συνών. ἀρπαχτὸς Α 2.

ἀρπαχτικοῦ ἐπίθ. Ἦπ. Χίος κ.ά. ἀρπαχτ'κοῦ Ἦπ. (Πρέβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαχτικός κατὰ τὰ εἰς -οῦ λήγοντα ἐπίθ. ἀλλοῦ, παντοῦ κττ.

Ἐν σπουδῇ, ταχέως ἐνθ' ἄν.: Ἀρπαχτικοῦ τρώει Χίος Ἐφραγα λίγο ἔτο' ἀρπαχτικοῦ Ἦπ. Ἀρπαχτ'κοῦ τ'ράου νὰ τοῦ κάμου Πρέβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαχτὰ 1.

ἀρπαχτικοῦθε ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρπαχτ'κοῦθι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαχτικός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦθε ὡς ἀλλοῦθε, ποῦθε κττ.

Ἀρπαχτικοῦ, ὁ ἰδ.: Ἐφραγ' ἀρπαχτ'κοῦθι κ' ἔφ'γα. Ἀρπαχτ'κοῦθι πῆρι κᾶνα δυὸ σταφύλια κ' ἔφ'ρι.

ἀρπάχτορας ὁ, Κεφαλλ. Κρήτ. ἀρπάχτορας Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρπάζω κατὰ τὸ εἰσπράχτορας.

1) Ἀνθρωπος πλεονέκτης, ἄρπαξ Στερελλ. (Ἀράχ.) Πβ. ἄρπαγας 1. 2) Χωροφύλαξ Κεφαλλ. 3) Εἰσπράκτωρ Κρήτ. Στερελλ. (Ἀράχ.): Φεύγα, γμαί' ἔφτασ' οὐ ἀρπάχτορας Ἀράχ.

ἀρπαχτὸς ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄρπαχτος Πόντ. (Τραπ.) ἄρπαχτο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρπακτός.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀνάρπαστος γενόμενος, ἡρπαγμένος — Λεξ. Περίδ. Συνών. ἄρπαστος. 2) Ὁ ἐν σπουδῇ γενόμενος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ὁσήμερον ἀρπαχτὸν δουλείαν ἐπόρεσα νὰ ποίγω (νὰ κάμω). Συνών. ἀρπαχτικός 3. β) Φρ. 'Σ τ' ἀρπαχτὰ ἐπιρρηματ., ἐν σπουδῇ, βιαστικά πολλαχ.: Μιλήσαμε - φάγαμε 'ς τ' ἀρπαχτὰ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαχτὰ.

Β) Οὐδ. οὐς. 1) Εἶδος παιδιᾶς διὰ σφαίρας Πόντ. (Κερασ.) Διὰ τὴν σημ. πβ. μεταγν. ἄρπαστὸν παρ' Ἀθῆν. 14 f «τὸ δὲ καλούμενον διὰ τῆς σφαίρας ἀρπαστὸν φαινίνδα ἐκαλεῖτο» καὶ Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. 2, 5, 15 «τοῦτο ὄφει ποιοῦντας καὶ τοὺς σφαιρίζοντας ἐμπείρους» οὐδεὶς αὐτῶν διαφέρεται περὶ τοῦ ἀρπαστοῦ ὡς περὶ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ».

2) Ἀγκιστροειδὲς ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνέλκουν τὰ εἰς τὰ φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλήματα Θράκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπάγη 1.

ἀρπαχτουλλᾶς ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τῆς καταλ. -ουλλᾶς.

1) Ἀρπαξ, πλεονέκτης: Τσοῖταξε τὸν ἀρπαχτουλλᾶ πόσα παίρει! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1. 2) Οὐς., ἀρπαγή, διαρπαγή: Ἐκάμαν ἀρπαχτουλλᾶν. || Φρ. Ἐούλεψε ὁ ἀρπαχτουλλᾶς (ἐγίνε διαρπαγή. Συνών. φρ. δούλεψε ὁ πενταδάχτυλος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαγή.

ἀρπαχτοχέρης ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τοῦ οὐς. χέρη.

Ἀρπαξ, κλέπτῃς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1.

ἀρπαχτοψωμᾶς ὁ, Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τοῦ οὐς. ψωμί.

Ἀνθρωπος ἀρπάζων, κλέπτων ψωμί: Ξέρεις πῶς μὲ λέν ἐμένα; ἀρπαχτοψωμᾶ καὶ κοφτοδορῶμη (ἐκ σατιρικοῦ διαλόγου παρὰ ΔΚαμπούρογλ. Μνημ. Ἱστορ. Ἀθῆν. 1, 269).

ἀρπαχτοψώμι τό, ἀμάρτ. ἀρπαχτοψώμ' Θιάς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τοῦ οὐς. ψωμί.

Τὸ πτυάριον τοῦ κλιβάνου διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγουν καὶ ἐξάγουν τοὺς ἄρτους.

ἀρπεδόνα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Ὁρ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. Χίος κ.ά. ἀρπιδόνα Λήμν. Μακεδ. (Μελέν.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀρπεδών.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ τελευταῖα νήματα τοῦ στήμονος διὰ τῶν ὁποίων δὲν δύναται πλέον νὰ διέρχεται ἡ κερκὶς ἔνεκα τῆς βραχύτητος αὐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἀποκόπτονται τοῦ ὑφάσματος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. Ὁρ.) Λήμν. Μακεδ. (Μελέν.) Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ.ά. Συνών. ἀκρόθαλλο 1, ἀρπεδόνη 1, ἀρπεδόνηα (ἰδ. ἀρπεδόνη 2), κρόσσια (ἰδ. κρόσσι), ξύφασες (ἰδ. ξύφασι), περίσσεις (ἰδ. περίσσιος). 2) Πληθ., ράκη Εὐβ. (Κουρ.) Χίος: Φορεῖ κατ' ἀρπεδόνες! Χίος Γένησανε τὰ ροῦχα τὸν ἀρπεδόνες Κουρ. Συνών. ἀρπεδόνη 3. 3) Ποσότης νήματος διπλοῦ στριμμένου ὅση χρειάζεται ἀπαξ διὰ τὴν βελόνην, μὲ ἀβελονεῖα Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) Τσακων. Συνών. ἀρπεδόνη 2.

